

## Arrest

nr. 250 412 van 4 maart 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. JESPERS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Damme Zuienkerke op 18.09.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

Aan de Heer1):

Naam: G. (..),

Voornaam: V. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: shqiptare

Nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 04.11.2020

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 18.09.2020 voor inbreuken op de drugswetgeving. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 18.09.2020 voor inbreuken op de drugswetgeving. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel – in het verzoekschrift verkeerdelijk aangeduid als "TWEEDE MIDDEL" – betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van de proportionaliteitsverplichting. Machtsmisbruik. Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt: 'Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.' Opzichtsens verzoeker is op dezelfde datum als deze van dit bestreden bevel, ook een inreisverbod van driejaar genomen. Het valt op dat hogervermeld motief (uiteraard) niet is opgenomen in de beslissing van het inreisverbod. Het is duidelijk dat dit op zich contradictorisch zou geweest zijn. Verwerende partij kan niet terzelfdertijd stellen dat verzoeker drie jaar moet wegblijven uit België en dat hij 'voorzien van de nodige identiteitsstukken' kan terugkeren naar België. Maar ook de opname van dit

*motief in het hier bestreden bevel is in flagrante tegenspraak met de door verweerder op dezelfde datum genomen beslissing van een inreisverbod van drie jaar. Verzoeker is Albanees en kan, als er geen inreisverbod is, zonder visum en voor een periode van drie maanden binnen een periode van zes maanden, naar België komen 'voorzien van de nodige identiteitsstukken'. Maar gezien er een inreisverbod geldt dit niet voor verzoeker. En zelfs, quod non, wanneer het inreisverbod hiertoe geen beletsel zou zijn (wat het wel is), dan nog voldoet vermelde passage niet aan de mogelijkheid die aan verzoeker moet geboden worden om te voldoen aan de door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij arrest van 3 november 2020 opgelegde voorwaarden. Deze voorwaarden leggen niet alleen op dat verzoeker effectief in België moet verblijven (voorwaarden 3, 4...) maar ook dat hij zich 'ter beschikking moet houden van het lopend onderzoek', 'bij alle proceshandelingen persoonlijk moet verschijnen', 'zich onmiddellijk bij elke oproeping van om het even welke politionele overheid moet aanbieden.' (eigen onderlijning) Het is duidelijk dat zelfs als van het inreisverbod abstractie wordt gemaakt, quod non, het louter geven van een bevel, zelfs met de vermelde onmogelijk adequate formules zoals in het motief aangeduid, het onmogelijk maakt voor verzoeker om zich te houden aan de door het onderzoeksgerecht opgelegde voorwaarden. De wettelijke termijn van drie maanden verblijf na een terugkeer van drie maanden in eigen land voor niet visumplichtige personen zoals verzoeker die de Albanese nationaliteit heeft, maakt het onmogelijk om de voorwaarden te vervullen.*

*De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist overeenkomstig de gevestigde rechtspraak. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De beslissing maakt alzo machtsmisbruik uit en schendt de redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting. Alleszins is er geen proportionaliteitsafweging tussen enerzijds de belangen van en de verplichtingen opgelegd aan verzoeker, en anderzijds de belangen van de Belgische Staat. Het is overigens in het belang van de Belgische staat dat verzoeker in het kader van de strafzaak effectief in België verblijft, en dat er dus geen bevel wordt opgelegd.*

*Tweede onderdeel,*

*De bestreden beslissing geeft als motief voor het inreisverbod dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker op 18.9.2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugwetgeving, 'feiten waarvoor hij mogelijks kan veroordeeld worden'. De beslissing schendt het vermoeden van onschuld. Verzoeker is niet veroordeeld. Het vermoeden van onschuld dient dan ook gerespecteerd te worden. Het is niet omdat iemand onder een mandaat is geplaatst dat er kan gesteld worden dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Later in de strafprocedure kan blijken dat iemand ten onrechte onder mandaat werd geplaatst. Het vermoeden van onschuld is één van de basisprincipes van ons rechtsbestel. Het dient gerespecteerd te worden ook door verwerende partij.*

*Ondergeschikt wordt hierbij opgemerkt dat het op zich niet volstaat louter naar een aanhoudingsmandaat te verwijzen. Minstens dient in dat kader ook een minimale overweging te geschieden van de inhoud van het mandaat en in casu van de beschikbare gegevens, met name het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Dit is niet gebeurd. Een minimale beoordeling van de beschikbare gegevens van het strafdossier had duidelijk gemaakt dat de rol van verzoeker bij de feiten zeer betwistbaar is. De bestreden beslissing houdt hiermee geen rekening. Zij hanteert het automatisme van een aanhoudingsmandaat als motief voor het geven van een inreisverbod. Minstens diende dus het vermoeden van onschuld getoetst te worden aan de concrete gegevens van de zaak.*

*Derde onderdeel,*

*De wetgevende macht heeft door het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent van 3.11.2020 zeven voorwaarden opgelegd aan verzoeker, waarvan vijf voorwaarden impliceren dat hij in België aanwezig is. De bestreden beslissing maakt het respecteren van deze voorwaarden door verzoeker onmogelijk. Op die wijze gaat de uitvoerende macht volledig in tegen een beslissing van de rechterlijke macht. Op die wijze is er in hoofde van de beslissing sprake van machtsmisbruik en van schending van het respect voor de scheiding van de machten in de rechtstaat."*

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(..)*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

*(..)”*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gesteund is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen schragen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing. Het motief dat zij aldus in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten is aldus pertinent en volstaat om de bestreden beslissing te dragen. Haar betoog tegen het tweede motief, met name dat zij geacht wordt door haar gedrag een gevaar te vormen voor de openbare orde is aldus gericht tegen een overtollige motivering. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het betoog tegen het tweede motief ook niet kan aangenomen worden (zie bespreking dienaangaande lager).

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat de zinsnede *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij/zij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”* tegenstrijdig is omwille van het afgeleverde inreisverbod van drie jaar, wijst de Raad erop dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen. Niets staat de verzoekende partij er aldus aan in de weg om – indien haar aanwezigheid in België vereist is in kader van een gerechtelijke procedure – dit aan de administratie mee te delen en de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er in casu sprake is van enige contradictorische handelwijze in hoofde van het bestuur.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat de bestreden beslissing haar verhindert te voldoen aan de door de kamer van inbeschuldigingstelling opgelegde voorwaarden waaronder het effectief in België verblijven en het zich ter beschikking houden van het lopend onderzoek.

De Raad wijst erop dat nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. Verzoekende partij kan

zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

Bovendien blijkt dat de opgelegde voorwaarde inzake vast verblijf als volgt is geformuleerd in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling: *“Vast verblijf houden bij zijn ouders te 9070 Destelbergen, (...). Bij verandering van verblijf en/of domicilie, de onderzoeksrechter en justitieassistent op voorhand inlichten.”* Derhalve blijkt niet dat verzoekende partij – mits inlichten van de onderzoeksrechter en justitie-assistent – alleen verblijf kan houden in België en door gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar voorwaarden zou schenden. Verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning.

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekomt te onderzoeken of verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten moet/kan worden afgeleverd. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekende partij.

De Raad wijst de verzoekende partij er verder op dat de beslissingen van het onderzoeksgerecht inzake voorlopige hechtenis geen gezag van gewijsde hebben. Beslissingen van de onderzoeksgerechten hebben slechts gezag van gewijsde in de gevallen waarin de wet hen de bevoegdheid toekent ten gronde te beslissen zoals de vonnisgerechten (Cass. 18 juli 1995, Pas. 1995, I, 731.) (cfr. RvS, nr. 12.308 van 30 januari 2017). Het betoog van verzoekende partij als zou er een schending zijn van het respect van de scheiding der machten kan niet aangenomen worden.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden, maar de Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat zij op 18 september 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving, noch dat zij voor deze feiten *“mogelijks veroordeeld kan worden”*.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zich daarin een bevel tot aanhouding bevindt van de onderzoeksrechter van 19 september 2020 waarin verwezen wordt naar de inbreuken in hoofde van verzoekende partij ten aanzien van de wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname als mededader. Er wordt daarbij tevens melding gemaakt van het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verzoekende partij en het gegeven dat de feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen gelet op het gevaar voor de gezondheid dat het gebruik van drugs met zich meebrengt. Er wordt geconcludeerd dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid.

Bovendien blijkt uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van Gent van 3 november 2020 (zie stuk 2) dat er ten aanzien van de verzoekende partij *“ernstige aanwijzingen van schuld (blijven) bestaan”* en dat: *“De tenlastegelegde feiten – waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen – getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het telen van cannabis met oog op de verkoop dreigt immers de drugskwaal, die de volksgezondheid ondermijnt, verder aan te wakkeren. Het is immers al voldoende duidelijk gebleken dat heel wat harddruggebruikers hun scholing bij de cannabis hebben aangevangen en dat dit niet alleen de gekende nefaste weerslag heeft op de fysische en psychische gezondheid van de gebruiker, maar ook op zijn financiële toestand, die hem tot randcriminaliteit kan verleiden.*

*Inverdenkinggestelde lijkt zich te hebben ingeschakeld in een vereniging met voornamelijk personen van Albanese nationaliteit die zich bezig houdt met het telen en plukken van cannabis, met oog op verkoop. Hij lijkt zijn rol te minimaliseren tot het brengen van enkele personen naar de locatie van de cannabisplantage, zonder daarvoor te zijn vergoed. Hij heeft geen officiële inkomsten, lijkt illegaal in het land, en lijkt zijn medewerking te verlenen aan de feiten, zoals daartoe aanwijzingen bestaan.”* Het betoog van verzoekende partij dat haar rol in de feiten zeer betwistbaar is, is slechts een verdere minimalisering van haar rol in de feiten waarvoor zijn in verdenking werd gesteld en kan in het licht van

voorgaand citaat niet overtuigen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij "Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten (...) door (haar) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. art. 62, en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.*

1. Verzoeker is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het hoorrecht is van toepassing. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken). Verzoeker verwijst verder naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning. Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Artikel 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

2. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd op 18.9.2020 door de politie en hij zou verklaard hebben geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België. De loutere verwijzing naar vernield verhoor van 18.9.2020 beantwoordt niet aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit horen op 18.9.2020 kan niet aanzien worden als het vervullen van een afdoende hoorplicht met betrekking tot in het inreisverbod om drie redenen:

(1) De hoorplicht dient niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name het inreisverbod; het horen had niet plaats in dat kader maar wel in het kader van een strafonderzoek. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er ook een (betwiste) vragenlijst. Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van dit arrest Morabito. Verzoeker verwijst ook naar

het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

(2) Een hoorplicht uitgeoefend op 18.9.2020 kan geen gelding hebben voor een beslissing die anderhalve maand later worden genomen. Er kunnen zich wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan. Het hoorrecht dient een actueel karakter te hebben;

(3) Een hoorplicht uitgevoerd door de politie kan niet als een afdoende uitvoering van de hoorplicht worden aanzien, in het kader van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken, daar het een administratieve en geen strafrechtelijke aangelegenheid betreft. Verzoeker diende gehoord te worden door een in die materie bevoegde autoriteit met name een vertegenwoordiger van verwerende partij. Bovendien is een 'verhoor', quod non, door de politie (?) niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfsituatie vereist is. De politie komt tussen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

2.2. Overigens had verzoeker, indien hij afdoende en correct zou verhoord geweest zijn (door de Dienst Vreemdelingenzaken), elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven. - Verzoeker had er op gewezen dat zijn vader, moeder en jongere minderjarige broer een verblijfsrecht in België hebben en hij regelmatig bij hen, ook voor langere periodes, op bezoek kwam. -Verzoeker had kunnen wijzen op zijn integratie in België die ondermeer bevestigd wordt door het gegeven dat hij in 2019 Nederlandse les gevolgd had en hiervan getuigenschappen had. -Verzoeker had kunnen wijzen op zijn (niet) 'betrokkenheid' bij de strafzaak en het gegeven dat het onderzoeksgerecht hem na een korte periode voorhechtenis in vrijheid had gesteld. -Verzoeker had kunnen wijzen naar de voorwaarden hem opgelegd door het onderzoeksgerecht waaruit blijkt dat hij in België effectief familie heeft en een gezin vormt, én dat er vijf voorwaarden werden opgelegd die hem de verplichting opleggen om in België te blijven, wat bijgevolg inhoudt dat een inreisverbod hiermee strijdig is. Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. De formele juridische grondslag voor deze door de wet vereiste te onderzoeken omstandigheden ontbreekt. Op zich is deze schending van de formele motiveringsverplichting voldoende om de beslissing te vernietigen. Ondergeschikt wordt betwist dat het enige motief dat hierop betrekking heeft correct en/of afdoende is. De beslissing stelt dat verzoeker zou verklaard hebben 'niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben'. Er wordt opgemerkt dat in dit onderdeel van de beslissing nergens enige melding is van waar en wanneer verzoeker zou verklaard hebben dat hij geen gezinsleven/kinderen in België zou hebben, en dus waar en wanneer zijn hoorrecht op dit punt zou gerespecteerd zijn. Bovenaan de beslissing wordt wel gesteld dat verzoeker op 18.9.2020 door de politie PZ Damme-Zuilenkerke op 18.9.2020 werd gehoord en dat 'in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen'. Op zich maakt die vermelding geen onderdeel van de motivering uit; zij is overigens niet herhaald of opgenomen in het onderdeel 'Reden van de beslissing'. Verder betwist verzoeker formeel dat de politie PZ Damme-Zuilenkerke hem duidelijk en formeel gehoord heeft in het kader van de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Hij is niet gehoord vanuit het gegeven dat zijn verhoor kon betrekking hebben op een beslissing tot verwijdering of op het nemen van het inreisverbod. Het is overigens niet aan de politie om dergelijk verhoor af te nemen. Het verhoor is afgenomen in het kader van de strafzaak en dateert van 18.9.2020 of 1,5 maanden voor het nemen van de hier bestreden beslissing. Er had een nieuw verhoor moeten plaatsvinden. Verzoeker verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de vereisten an artikel 74/13 noch aan het hoorrecht, ieder op zich of in samenlezing, minstens werd de beslissing niet zorgvuldig genomen en

*werd de motiveringsverplichting geschonden zowel de formele als de materiële. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”*

2.11. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.12. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.13. In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport van de federale politie van 18 september 2019. Uit dit rapport blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op een cannabisplantage. Haar identiteit werd vastgesteld op basis van haar documenten. In dit rapport wordt verder gesteld: *“7. Verhoor van de betrokkene*

*K.V.L. (...) (18/09/20 16:32):*

*Betrokkene verklaart:*

*Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de regelmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?*

*Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende zijn gezondheidstoestand?*

*Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?*

*Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?*

*Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen?*

*Betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage.”*

Uit dit rapport blijkt niet of deze vragen werkelijk aan de verzoekende partij werden gesteld. Indien wel dan kan aangenomen worden dat de politie zou genoteerd hebben dat verzoekende partij weigerde verklaringen af te leggen. Alle vragen werden evenwel blanco gelaten. Er kan dan ook niet met zekerheid gesteld worden dat voormelde vragen effectief aan verzoekende partij werden gesteld en dat zij in de gelegenheid werd gesteld hierop te antwoorden. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij – voor het treffen van de bestreden beslissing – gehoord werd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.



Zo verwijst verzoekende partij wel naar het feit dat zij haar ouders en minderjarige broer op het Belgische grondgebied heeft wonen, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij een volwassen persoon is en zij niet aannemelijk maakt dat zij met haar ouders en broer een bijzondere band van afhankelijkheid heeft die de normale affectieve relatie overstijgt. Het loutere feit dat zij haar familie regelmatig bezoekt en er dan bij verblijft doet hier geen afbreuk aan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op het Belgische grondgebied een beschermenswaardige gezins- of familierelatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Dit betreft dan ook geen gegeven dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

Verder maakt het loutere feit dat verzoekende partij in 2019 Nederlandse les zou gevolgd hebben evenmin een element uit dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. Dit element doet immers geen afbreuk aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij. De Raad wijst er nog volledigheidshalve op dat, voor zover verzoekende partij meent gewag te kunnen maken van een integratie waaruit blijkt dat zij een privéleven zou hebben in België, quod non, vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor.

Wat betreft haar argument inzake niet-betrokkenheid bij de strafzaak en haar voorlopige invrijheidstelling wijst de Raad erop dat ook dit geen invloed heeft op de besluitvorming nu – zoals uit de bespreking hoger al is gebleken – er ten aanzien van verzoekende partij bij haar voorlopige invrijheidstelling nog altijd ernstige aanwijzingen van schuld werden aangenomen. Ook waar zij verwijst naar de haar opgelegde voorwaarden door de kamer van inbeschuldigingstelling verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger. Nu niet blijkt dat deze voorwaarden een bevel om het grondgebied (kunnen) in de weg staan, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dit van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

2.14. Nu verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een beschermenswaardige gezins- of familieleven in België te hebben, zij ook geen gewag maakt van enige medische problematiek die de verwerende partij zou veronachtzaamd hebben en zij een volwassen persoon is zonder minderjarige kinderen, maakt zij in het geheel geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER